

Middelen en voornaamste argumenten

1. Het onderzoek dat heeft geleid tot de instelling van een anti-dumpingrecht op de invoer van door RIMA geproduceerd ferrosilicium, werd in strijd met artikel 7, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 2423/88 ⁽²⁾ geopend, daar de Commissie niet over voldoende bewijsmateriaal beschikte betreffende dumping en schade in verband met de invoer van ferrosilicium uit Brazilië vóór de opening van het onderzoek.
2. Daar RIMA gedurende de onderzoeksperiode geen ferrosilicium naar de Gemeenschap heeft uitgevoerd, is er geen geldige grondslag om op de invoer van door haar geproduceerd ferrosilicium een anti-dumpingrecht in te stellen. Dit geldt te meer wanneer men in aanmerking neemt, dat uit het oorspronkelijke (en enige geldige) onderzoek betreffende de uitvoer naar de Gemeenschap van door RIMA geproduceerd ferrosilicium was gebleken, dat er geen dumping had plaatsgevonden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 3359/93 van de Raad van 2 december 1993 tot instelling van gewijzigde anti-dumpingmaatregelen op de invoer van ferrosilicium van oorsprong uit Rusland, Kazachstan, Oekraïne, IJsland, Noorwegen, Venezuela en Brazilië (PB nr. L 302 van 9. 12. 1993, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2423/88 van de Raad van 11 juli 1988 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB nr. L 209 van 2. 8. 1988, blz. 1).

Verzoek van het Østre Landsret van 8 maart 1994 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Haahr Petroleum Ltd en Aabenraa Havn e.a., interveniënt: Trafikministeriet

(Zaak C-90/94)
(94/C 120/29)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 8 maart 1994, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 maart daaraanvolgend, in het geding tussen Haahr Petroleum Ltd en Aabenraa Havn e.a., interveniënt: Trafikministeriet, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet de bijzondere invoertoeslag ten belope van 40 % van de algemeen in rekening gebrachte goederenheffing worden geacht te vallen onder de bepalingen van het EEG-Verdrag betreffende de douane-unie, daaronder begrepen de artikelen 9 tot en met 13, of onder artikel 95?
2. Moeten de bepalingen van het EEG-Verdrag betreffende de douane-unie, daaronder begrepen de artikelen 9 tot en met 13, of artikel 95 aldus worden uitgelegd, dat zij zich verzetten tegen de heffing van een bijzondere invoertoeslag ten belope van 40 % van de algemeen in rekening gebrachte goederenheffing, wanneer die toeslag enkel over uit het buitenland afkomstige goederen wordt geheven?

3. Indien vraag 2 bevestigend wordt beantwoord, onder welke voorwaarden kan een dergelijke toeslag dan worden gerechtvaardigd met een beroep op het tegenprestatiebeginsel of met een beroep op overwegingen die verband houden met het vervoerbeleid (zie artikel 84, lid 2, EEG-Verdrag)?
4. Strekt een eventuele onverenigbaarheid met het EEG-Verdrag zich uit tot de sinds de toetreding van Denemarken tot de Gemeenschap in rekening gebrachte bijzondere invoertoeslag in zijn totaliteit, of enkel tot de verhoging van die toeslag, die sedert dat tijdstip heeft plaatsgevonden?
5. Indien wordt vastgesteld, dat de invoertoeslag onverenigbaar is met het Gemeenschapsrecht, zal een eventuele vordering tot terugbetaling dan ingevolge nationale bepalingen inzake verjaring verjaard kunnen zijn, met het gevolg dat de toeslag niet of slechts gedeeltelijk kan worden teruggevorderd?

Beroep, op 17 maart 1994 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-93/94)
(94/C 120/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 maart 1994 beroep tegen Koninkrijk der Nederlanden ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door Thomas van Rijn, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Georgios Kremliis, juridische dienst van de Europese Gemeenschappen, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen vast te stellen om aan de bepalingen van Richtlijn 90/667/EEG van de Raad van 27 november 1990 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de verwijdering en verwerking van dierlijke afval en ter voorkoming van de aanwezigheid van ziekteverwekkers in diervoeders van dierlijke oorsprong (vissen daaronder begrepen) en tot wijziging van Richtlijn 90/425/EEG te voldoen, is tekortgeschoten in de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen;
2. het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge de artikelen 189, lid 3 en 5, lid 1, EG-Verdrag zijn de Lid-Staten verplicht de nodige maatregelen te treffen om tot hen gerichte richtlijnen binnen de daartoe gestelde termijn in nationaal recht om te zetten en deze maatregelen onverwijld aan de Commissie mee te delen. Ofschoon de in de richtlijn gestelde termijn op 31 december 1991 is verstreken, heeft Nederland nog steeds niet de nodige bepalingen in werking doen treden.